

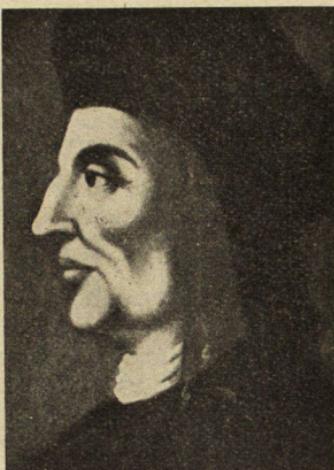
за Каринъ" (текстове отъ руски поети); оп. 5 — „Пѣсни за нея" (нѣмски поети); оп. 6 — Лирическа поема" за голѣмъ оркестъръ; оп. 7 — 6 пѣсни — текстове отъ Пенчо Славейковъ; оп. 8 — фуга за 2 кларинета и фаготъ; оп. 9 — Соната b-moll за пиано; оп. 10 — Симфония d-moll за голѣмъ оркестъръ, оп. 11—12 български народни пѣсни; оп. 12 — „Лястовичка" — колоратурна пѣсень за soprанъ, фаготъ и пиано; оп. 13 — „Украински народни пѣсни", 1931 довѣршва научния си трудъ „Открития и нововѣдения въ теорията за музикалните функции, съ огледъ къмъ реформирането на диатоничната модулация" (рѣжкописъ); на привършване сѫ, сѫщо, книгите: „Какво научихъ като диригентъ въ операта" и „Теория на българската народна музика", а приготвлява и единъ учебникъ по хармония. Писалъ статии по музикално-теоретични и др. въпроси. Неговата съпруга — **Каринъ Ц.**, родена **Майеръ**, учила въ Лайпцигската академия, е концертна пѣвица.

Цантенъ, Корнелия ванъ — Zanten, Cornelia von — пѣвица и компонистка, род. 2 авг. 1855 въ Дотдрехтъ, ученица на Карль Шнайдеръ въ Кьолнската консерватория, и Франческо Ламперти въ Милано. Слѣдъ успѣшнъ дебютъ въ Торино, пѣла на разни нѣмски сцени, после — въ Ню-Йоркъ, Петербургъ, Москва, подиръ въ Амстердамъ, кѫдето е била членка на операта, и преподавателка въ консерваторията. Подиръ това, живѣе (отъ 1903) въ Берлинъ, сега въ Хага. Отначало, Ц. е била алианска, а послѣ става колоратурка, компонирала е пѣсни, и писала едно „Рѣководство по художествено пѣніе".

Цанъ, Йоханесъ — Zahnp, Johannes — богословъ, заслужилъ изследвател на протестантската църковна пѣсень, род. 1 авг. 1817 въ Еспенбахъ, умр. 17 фев. 1895 въ Нойдештазу, издъл много сбърки (около 50) отъ хорали и органови творби върху хорали, и писалъ: „Мелодии" на нѣмските евангелски църковни пѣсни" и пр. (6 тома — 1888—1893).

Царлино, Джозефо — Zarlineo, Gioseffo — прочутъ музикаленъ теоре-

тически, род. 22 март 1517 въ Кюоджа, умр. 14 фев. 1590 въ Венеция, ученикъ на Адр. Вилартъ, 20 год. постъпва въ Францисканския орденъ, капелмайстъръ на „Св. Марко" въ Венеция. Голѣмото историческо зна-

Джозефо Царлино

чение на Ц., като теоретикъ, лежи въ това, че въ съчинението си — „Istitutioni harmoniche" (1558) — опредѣля основните стълбове на хармонията: мажорния и миноренъ акорди, и ги обяснява математически — чрезъ отношението на петътъ най-прости интервали отношения

хармонично дѣление:
октава квинта квартъ. гол. тер. м.терца
C   c   g   c'   e'   g'
аритметично дѣление:
g'   g   c   g   Es   C

Хармоничното дѣление дава мажоренъ акордъ, а аритметичното — миноренъ. Чрезъ това, Ц. опредѣля, че минорния и мажоренъ акордъ се състоятъ отъ прима, голѣма терца и чиста квinta, и че терцата имъ се различава не по голѣмина, а по положение, до като последвалото следъ смѣртта на Ц. учение за генералбаса обосновава различното имъ — споредъ голѣмината на терцата, при мажорния акордъ — голѣма, при минорния — малка. Но,